

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 472/2021-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného [REDAKOVANÉ], advokátom, [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č. k. 42 C 86/2017 z 22. augusta 2018, uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 11 Co 308/2018 z 20. decembra 2018 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo 125/2019 z 29. apríla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. augusta 2021 domáha vyslovenia porušenia jeho základného práva podľa 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“), uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“ a) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. Domáha sa zrušenia všetkých napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a aby ústavný súd „*uviedol vec do stavu korešpondujúceho s relevantnými právnymi predpismi*“, a tiež náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 42 C 86/2017 vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 42 C 49/2019 zo 7. júla 2017 zastavil konanie o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia, v ktorom mal sťažovateľ procesné postavenie žalovaného. V rámci autoremedúry okresný súd uznesením č. k. 42 C 49/2017 z 21. augusta 2017 zrušil svoje uznesenie o zastavení konania zo 7. júla 2017. Napriek tomu, že sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu z 21. augusta 2017 odvolanie, okresný súd uznesením č. k. 42 C 49/2017 z 19. septembra 2017 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým I. výrokom uložil sťažovateľovi

v procesnom postavení žalovaného povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva zriadeného na základe zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam z 30. júna 2016, ktorej vklad bol povolený rozhodnutím Okresného úradu Žilina, katastrálneho odboru pod sp. zn. V 5719/2016 6. júla 2016 v znení jej dodatku č. 1 z 23. marca 2017, ktorého vklad bol povolený rozhodnutím Okresného úradu Žilina, katastrálneho odboru pod sp. zn. ■■■■■ 3. apríla 2017 k nehnuteľnostiam evidovaným Okresným úradom Žilina, katastrálnym odborom na ■■■■■ ■■■■■, a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Druhým výrokom uložil žalobcovi v I. rade povinnosť, aby do 30 dní odo dňa doručenia tohto uznesenia podal na tunajšom súde o neplatnosť právneho úkonu – dodatku č. 1 k záložnej zmluve z 23. marca 2017. Tretím výrokom rozhodol, že žalobcovia v 1. a 2. rade majú nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Proti uzneseniu okresného súdu č. k. 42 C 49/2017 z 19. septembra 2017 podal sťažovateľ odvolanie.

4. Krajský súd uznesením č. k. 7 Co 105/2018 z 25. mája 2018 zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 42 C 49/2017 z 21. augusta 2017 a vrátil mu vec na ďalšie konanie, pričom okrem iného uviedol, že „Okresný súd nebol funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu proti tomuto uzneseniu o zastavení konania. Podľa § 34 CSP, na rozhodnutie o tomto odvolaní bol príslušný krajský súd“.

5. Krajský súd uznesením č. k. 7 Co 106/2018 z 25. mája 2018 zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 42 C 49/2017 z 19. septembra 2017 a vrátil mu vec na ďalšie konanie, pričom okrem iného uviedol: «Okresný súd síce rozhodol o zrušení uznesenia o zastavení konania (o návrhu žalobcov na nariadenie neodkladného opatrenia), ktoré však v čase vydania napadnutého uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia nenadobudlo právoplatnosť. V čase rozhodovania o nariadení neodkladného opatrenia tak existovalo neprávoplatné uznesenie o zastavení konania a neprávoplatné uznesenie o zrušení uznesenia o zastavení konania. Okresný súd rozhodoval o nariadení neodkladného opatrenia v čase, keď o návrhu žalobcov už bolo rozhodnuté. Okresný súd dostatočne dôsledne neprihliadal na skutočnosť, že v zmysle § 237 ods. 1 CSP bol týmito uzneseniami viazaný, len čo ich vydal. Keďže nebolo právoplatné rozhodnuté o zrušení uznesenia o zastavení konania, naďalej toto uznesenie v čase rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia existovalo, potom bránilo možnosti okresnému súdu o nariadení neodkladného opatrenia rozhodovať... V ďalšom konaní iba v prípade, že dôjde k právoplatnému zrušeniu uznesenia o zastavení konania, môže rozhodovať okresný súd „opätovne“ o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.»

6. Následne okresný súd napadnutým uznesením z 22. augusta 2018 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil sťažovateľovi v procesnom postavení žalovaného v 1. rade povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva zriadeného na základe zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam z 30. júna 2016, ktorej vklad bol povolený rozhodnutím Okresného úradu Žilina, katastrálneho odboru pod sp. zn. V 5719/2016 6. júla 2016 v znení jej dodatku č. 1 z 23. marca 2017, ktorého vklad bol povolený rozhodnutím Okresného úradu Žilina, katastrálneho odboru pod sp. zn. ■■■■■ 3. apríla 2017 k nehnuteľnostiam evidovaným Okresným úradom Žilina, katastrálnym odborom na ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■, a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Žalovanému v 2. rade uložil povinnosť zdržať

sa vykonania dražby 4. septembra 2018 k nehnuteľnostiam evidovaným Okresným úradom Žilina, katastrálny odborom na [REDAKOVANÉ], a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

7. Po podaní odvolania krajský súd napadnutým uznesením z 20. decembra 2018 potvrdil prvoinštančné rozhodnutie. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie. Najvyšší súd napadnutým uznesením z 29. apríla 2021 dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje, že k porušeniu jeho označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru došlo tým, že okresný súd napadnutým uznesením z 22. augusta 2018 (a potvrdeným uznesením krajského súdu z 20. decembra 2018) rozhodol o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia napriek tomu, že v tej istej veci už skôr začalo konanie, ktoré ku dňu rozhodovania okresného súdu (a krajského súdu) nebolo právoplatne skončené, keďže po vrátení veci vedenej pod sp. zn. 42 C 49/2017 okresnému súdu nebolo rozhodnuté o odvolaní proti uzneseniu č. k. 42 C 49/2017 zo 7. júla 2017 o zastavení konania.

9. Podľa názoru sťažovateľa nerešpektovaním prekážky litispendencie došlo k porušeniu jeho označených práv, ako i k popretiu princípu právnej istoty a doktríny legitímnych očakávaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

11. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

12. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí

takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

13. V danom prípade mal sťažovateľ k dispozícii opravný prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje. Proti uzneseniu okresného súdu z 22. augusta 2018 mohol podať sťažovateľ odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením z 20. decembra 2018. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu z 22. augusta 2018 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

14. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

15. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

16. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09).

17. Z hľadiska sťažovateľom uplatnenej argumentácie ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na vydanie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o vydaní neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných

opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

18. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že aj v konaní o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené.

19. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu o opravnom prostriedku, ktorý smeroval proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie.

20. Ústavný súd podrobil napadnuté uznesenie krajského súdu prieskumu v zmysle argumentácie sťažovateľa uplatnenej v ústavnej sťažnosti.

21. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia okrem iného uvádza:

„Odvolací súd konštatuje, že prekážka litispendencie je neodstrániteľnou prekážkou konania, na ktorú podmienku musí súd prihliadať z úradnej povinnosti. Čo sa týka súdnej veci, ako aj konania vedeného pred Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 42 C/49/2017, čo do obsahu navrhovaného neodkladného opatrenia, ktoré je predmetom konania vo veci vedenej pod sp. zn. 42 C/49/2017 a ktoré bolo nariadené napadnutým uznesením, je tu obsahová zhoda, pričom v súdnej veci bola podaná žaloba aj vo veci samej. Pokiaľ však ide o okruh účastníkov, okruh subjektov aktuálneho konania a konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 42 C/49/2017, sa prekrýva iba čiastočne, pokiaľ ide o žalobcov 1/, 2/ a žalovaného 1/. Žalovaný 2/ je účastníkom konania iba v súdnej veci, preto vo vzťahu k nemu je prekážka litispendencie vylúčená. Je potrebné vziať do úvahy zmysel neodkladného opatrenia a charakter tohto zabezpečovacieho prostriedku. Neodkladné opatrenie je opatrením faktickým, jeho účelom je poskytnúť strane sporu predbežnú a dočasnú súdnu ochranu jej práva dovtedy, kým sa nerozhodne o žalobe vo veci samej. Pre neodkladné opatrenie je zároveň typické, že jeho zákonnou podmienkou je neodkladnosť potreby úpravy vzťahov strán sporu, čo je základným predpokladom jeho nariadenia. Danosť tohto zákonného predpokladu nariadenia neodkladného opatrenia žalovaní 1/, 2/ vo svojom odvolaní nijako nespochybnili. Tieto typické znaky neodkladného opatrenia a zmysle tohto inštitútu sú dôvodom pre taký postup súdu, aby v danom prípade materiálna ochrana prevážila nad formálnou. Z uvedeného potom odvolací súd vychádzal aj pri posudzovaní podmienok konania.

V konaní, ktoré je vedené pred Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 42 C/49/2017, došlo k zastaveniu konania. Hoci je toto uznesenie doposiaľ neprávoplatné a bude sa o ňom rozhodovať v odvolacom konaní, vydanie tohto uznesenia bráni tomu, aby žalobcom 1/, 2/ mohla byť poskytnutá v tomto konaní rýchla a účinná súdna ochrana, teda aby mohol byť naplnený účel inštitútu neodkladného opatrenia. Preto vzhľadom na aspekty konkrétneho prípadu, zväziac faktický charakter neodkladného opatrenia, jeho dočasný charakter a možnosť jeho zrušenia aj v priebehu konania o veci samej, za situácie, keď v materiálnom zmysle nebola spochybnená potreba

nariadenia neodkladného opatrenia, odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil, majúc za to, že je vecne správne.“

22. S prihliadnutím na citované časti napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že posúdenie prekážky litispendencie považuje za ústavne udržateľné, nevykazujúce znaky arbitrárnosti ani zjavnej neodôvodnenosti. Ústavný súd poukazuje na to, že prekážka litispendencie sa netýka celého prvoinštančného uznesenia, ale len jeho I. výroku a sťažovateľa v procesnom postavení žalovaného v 1. rade. Odôvodnenie napadnutého uznesenia dalo podľa názoru ústavného súdu jasnú, zrozumiteľnú a vyčerpávajúcu odpoveď na to, akými úvahami sa odvolací súd spravoval pri posudzovaní námietky litispendencie uplatnenej v odvolaní sťažovateľa. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že dal prednosť materiálnej ochrane práv strany sporu (pričom nebola spochybnená potreba nariadenia neodkladného opatrenia), majúc na zreteli faktický a dočasný charakter neodkladného opatrenia. Uplatnený spôsob interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení právnych predpisov podľa názoru ústavného súdu nemohol neprípustným spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru i z dôvodu, že ide o predbežnú úpravu práv strán sporu, kde intenzita zásahu do namietaných práv sťažovateľa nedosahuje potrebnú mieru, keďže konanie vo veci samej bude naďalej pokračovať.

23. Podľa názoru ústavného súdu predmetná interpretácia a aplikácia príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku krajským súdom je ústavne konformná a udržateľná, preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

24. Ústavný súd pripomína, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 39 ods. 3 a 4, § 43 a § 123 zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde). Osobitne to platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom (m. m. III. ÚS 334/09).

25. Ústavný súd konštatuje, že obligatórnou náležitosťou ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde je povinnosť sťažovateľa uviesť konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Keďže ústavná sťažnosť neobsahuje v tomto smere relevantné odôvodnenie, nespĺňa podstatné zákonom predpísané náležitosti ustanovené v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde.

26. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu má nedostatok náležitostí ústavnej sťažnosti významné procesné dôsledky. Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, prípadne

inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu atď.).

27. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

III.4. K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy

28. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, ústavný súd dáva do pozornosti svoju stabilizovanú judikatúru, v ktorej zdôrazňuje, že čl. 1 ods. 1 má charakter ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Predmetné ustanovenie ústavy je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ak ústavný súd nedospeje k záveru, že boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, neexistuje ani dôvod na vyslovenie porušenia označených ustanovení ústavy či listiny (m. m. IV. ÚS 119/07).

29. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmietol aj túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

30. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2021

Peter Molnár
predseda senátu